Mevsim Çok Sessiz Tabip

— *GÜLÜM ÇAMLISOY* · 10 Temmuz 2020

Alıngan ve bitimsiz bir yalnızlık mevsimi ve kemirgen düşlerin kayrasında binlerce çekirge...
Aklımın imlerinde ip atlayan çocuklar gibi yüreğin muhtırası, dikiş tutmayan aşklar ve gönül gözümde yaşlar.

Aşkın hıçkırığına meftunum, tabip
Aşkın hükmeden özlemine tutuklu.
Yedieminde unutuldu düşlerim ve yetmedi;
Yetemedim kimselere
İpliği geçiremedim iğneden
Annem uyuttu beni dizlerinde
Çünkü umuttum ben
Unutamadım da dünümü
Günüme hükmeden acıları taşladım
Ve yetmedi, tabip
Taşlandım da makbere gitmekti özlemim artık
Bu saatten sonra.

Ne yumuşaktı dokusu mevsimin
Ne de rayihası sözcüklerin
Unutulmuştum işte
Uğurlamıştım bahar denen mevsimi
Uyuşuk mısraları da uğurladım
Uyuşuk kalmaya yoktu tahammülüm
Kimi insanın da yoktu tahammülü:
Bana, sevgime, fıtratıma
Hükümlü olduğumdu gizem
Sükût değildi de ikrardan.

Ufaktım çok ufak
Ufkumda kızıl gezegen
Saçlarımda dolanan renk
Tıpkı çocuk saçlarım gibi kırmızıydı gözleri
Gecenin

Ve öldürdüğüm nefsim.
Binlerce öğün atladım ben
Ve işte zaferim
Açlığa tahammülüm
İnsansızlığa kırgınlığım
Tepkisi olmayan bir zümre
Beyit beyit sevmiştim oysa ben
Her birini usulca sevip
Isıtmıştım kalbimde
Mahşerde gömecektim de sevgiyi
Beklediğim kadar bekletmeden Rabbimi.

Ezkaza susarsa kalemim
Zaferiydi elbet iblisin
Oysa şerh düştüğüm bir ibare
Aşkın kök hücresinde saklı özlemim
En çok kendime ve çocuk kalbime
Issızlığıma ve şerefime kefilim.

Mevsim çok sessiz, tabip
Senden çıkmaz da sır hani:
Bil de seni çok sevdiğimi
Göğsümde uyuyan sözcüklerim kadar
Hatta daha çok daha çok
Sevgisizliğine de kefilim ben âlemin
Çocuk kalbime sığan milyonlar
İnsan olmak asla gelmedi de bana ağır
En çok sevgisizlik koydu
Bir de bir de...
Boş ver be, tabip:
Farz et ki ben bir düşüm:
Düşmedim de hani Rabbimin gözünden.

Gözümdeki yaşa da kefilim, tabip
Yasımla istişare ediyorum her gece
Şiir yazmak ne ki?
Şiir gibi yaşadığım, gördüğüm
Kefen bezime de assınlar üç beş şiir
Hani olur da gün yüzü göremezsem bu saatten sonra,

Sandığından da fazla içimdeki yetimin
Bozguna uğrayan hayallerini
Kim ise tefe koyan
Değil nefret etmek
Yeltenmedim dahi sevgisizliğe
Bir ucube düş ki askıntı bunca şiire
Hüzün batağında gemim
Su aldım da çoktan en dibinden
Gel gör ki görevime sadık bir kaptanım
Henüz terk etmedim gemimi
Gel gör ki;
Bu aşk beni neyledi.